

XXVI.

Батареята на Зли-Долъ.

Врѣхътъ Зли-Долъ, на сѣверо-источния край на града, имаше хубаво стратегическо положение. Той командуваше на околността и държеше ключа на друма, който свързва Клисуря съ стрѣмска-долина... Отъ тукъ погледътъ потънваше далеко въ вълнообразнитѣ голи полени на истокъ, по които се мѣркахъ далегледнитѣ стражи, съставляющи „дѣлцата“ на клисурската армия.

Стражата на Зли-Долъ бѣше най-многочисленна. Тя бѣше засилена отъ сръднгорцитѣ на Волова — останки отъ разбити чети — и тя се готвѣше да посрѣщне съ крушумитѣ си първия напоръ на неприятеля.

Днесъ се забѣлѣжваше особено оживление тамъ. Нѣкаква бодростъ свѣтѣше въ погледитѣ. Но тѣ не бѣхъ обрнѣти къмъ посоката, отъ дѣто се очакваше врагътъ, а къмъ дола, въ който се гнѣздѣше Клисуря. Всички се взираха напрѣгнато въ пжтеката, що извиваще по урвата насамъ. Тамъ едунъ възстанникъ, съ гигантски растъ, носѣше пѣщо бѣло, дълго, цилиндрично на рамо. Подиря му една жена, пълна и снажна, селянка по облѣкло, идѣше прѣгнато подъ едно брѣме, очевидно много тежко.

Имено, въ тия двама хора бѣхъ впити всички погледи. И имаше защо: тѣ изнасяхъ артилерията до Зли-Долъ!..

Тя състоеше всичко-всичко отъ единъ черешовъ топъ. Той бѣше на рамото на гиганта.

Снаредитѣ, състоящи отъ желѣзни кжсове, крушуми, цигански гвоздеи, цетала и пр., висѣхъ въ торба на гърба на селянката.

Очитѣ на възстанниците пушахъ пламъкъ отъ удоволствие; въодушевление общо завлада Зли-Долъ!

Най-послѣ, гигантътъ изнесе на връжа топа, облѣнъ съ горещъ потъ, който капѣше, като дъждъ, отъ вѣждитѣ му и отъ шията му.